

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของความวิตกกังวล

ฮอลล์และ ลินเซย์ (Hall and Lindzey, 1970 : 44) ได้กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะความตึงเครียด เป็นแรงขับ (Drive) คล้ายความหิวหรือความรู้สึกทางเพศแตกต่างกัน ตรงที่สภาวะดังกล่าวไม่ได้เกิดจากสภาพร่างกายภายใน หากแต่มีสาเหตุดั้งเดิมมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลรุกรานทำให้เกิดขึ้น จะสร้างแรงจูงใจให้บุคคลต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อลดสภาวะดังกล่าว

บลัคเกอร์ (Blucker, 1982) ได้อธิบายอาการที่เกิดขึ้นจากความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. อาการทางประสาทมักใช้คู่กับคำว่า “วิตกกังวล” เกือบทุกคนมีอาการทางประสาท ในเวลาใดเวลาหนึ่ง อาการทางประสาทสามารถรับรู้ได้ในความรุนแรงมีหลายระดับ

2. อาการความตึงเครียด เป็นอีกคำหนึ่งที่ใช้ ซึ่งตามปกติมักจะเป็นความวิตกกังวล ระดับต่ำจะเห็นได้ในการรับรู้ไว

3. อาการความกลัวเป็นความวิตกกังวลในระดับที่สูงขึ้น จะมีผลอย่างรุนแรงต่อความสามารถในการเล่นกีฬา ความวิตกกังวลอาจจะเกิดจากความวิตกกังวลจากจิตไร้สำนึก ซึ่งเป็นความวิตกกังวลที่บุคคลไม่ตระหนักรู้และความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นได้อย่างอิสระ ซึ่งเป็นความวิตกกังวลที่รุนแรง อันอาจสังเกตเห็นได้และความวิตกกังวลนี้อาจกลับมาใหม่ได้อีก

4. อาการเสียขวัญ เป็นความวิตกกังวลที่รุนแรงที่สุด ดังนั้นไม่ควรให้เกิดการเสียขวัญ ในหมู่นักกีฬา การเสียขวัญทำให้ทีมประสบความล้มเหลวได้ง่าย ถ้าความวิตกกังวลที่รุนแรงจะทำให้บุคคลไม่สามารถควบคุมตนเองได้อย่างเต็มที่และสามารถควบคุมสถานการณ์ได้

อิงลิช (English, 1985 : 35) ได้ให้ความหมายความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. ความวิตกกังวลเป็นสภาวะความไม่สบายใจ อันเนื่องมาจากความปรารถนาอันแรงกล้า และแรงขับ ที่ไม่อาจไปถึงเป้าหมายได้

2. ความกลัวอันว่าวุ่นสับสนว่าจะมีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต

3. ความกลัวที่ต่อเนื่องซึ่งอาจสังเกตเห็นได้ แต่อยู่ในระดับต่ำ

4. ความรู้สึกที่ตนเองถูกขู่เข็ญที่มากเกินไป โดยที่บุคคลนั้นไม่อาจบอกได้ว่าสิ่งที่รู้สึกว่ามีมาขู่เข็ญเขานั้นเป็นอะไร

สปีลเบิร์กเกอร์ (Spielberger, 1989) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่าเป็นการตอบสนองทางอารมณ์ ความตึงเครียด ความหวาดหวั่น ความกระวนกระวายใจ ความไม่สบายใจ การเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยา เขาเชื่อว่าความวิตกกังวลมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตวิทยาที่เกิดขึ้นแบบพลวัต (Dynamic) มีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ความกดดัน การรับรู้ต่อความกดดันและการตอบสนองทางอารมณ์

ศิลปินชัย สุวรรณธาดา (2532) กล่าวไว้ว่า “ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูง จะควบคุมพฤติกรรมตนเองไม่ได้ ” เป็นสาเหตุให้ความสามารถที่แสดงออกต่ำกว่ามาตรฐานหรือที่คาดไว้ เพื่อให้แสดงความสามารถได้เต็มที่ นักกีฬาจะต้องเรียนรู้กุศโลบาย ควบคุมความวิตกกังวลให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541:52) ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกกลัวต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าอาจจะผิดหวัง ล้มเหลว หรือเป็นอันตราย ความวิตกกังวลเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ที่ได้รับมาในอดีต และสภาพอารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในขณะนั้นด้วย ความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬามาก โดยแบ่งออกได้เป็น 2 แบบ ดังนี้คือ

1. ความเครียดทางบวก (Bustress) ความเครียดแบบนี้ ถ้ามีระดับที่ไม่สูงเกินไปจะช่วยให้นักกีฬาแสดงความสามารถทางการกีฬาดีขึ้น
2. ความเครียดทางลบ (Distress) ความเครียดแบบนี้ถ้ามีระดับสูง หรือต่ำมากเกินไป ทำให้นักกีฬาแสดงความสามารถทางการกีฬาลดต่ำกว่ามาตรฐาน

พีระพงษ์ บุญศิริ (2536:52) ได้แบ่งประเภทของความวิตกกังวล (Type of anxiety) ไว้ 2 ลักษณะคือ

1. ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (Trait anxiety) จัดเป็นพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวรของบุคคล ผู้ที่มีความวิตกกังวลลักษณะนี้ จะเป็นบุคคลที่ตั้งความหวังไว้สูงและกลัวความผิดหวัง
2. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State anxiety) จัดเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นตามสภาวะการณ์ จะสูงหรือต่ำมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสภาวะการณ์ เช่น ในการแข่งขันระดับชาติ จะทำให้นักกีฬามีความวิตกกังวลสูงกว่าการแข่งขันปกติทั่ว ๆ ไป

ในสถานการณ์การแข่งขันกีฬานั้น ความวิตกกังวลทั้งสองลักษณะนี้จะเป็นตัวเสริมซึ่งกันและกัน ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลประจำตัว และต้องแข่งขันกีฬาในระดับชาติ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกวิตกกังวลมากขึ้น

นัยนา บุพพวงค์ (2538) ได้อ้างถึง สปีลเบอร์เกอร์ (Spielberger. 1972 : 487 – 489) ซึ่งได้แบ่งลักษณะความวิตกกังวลเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (Trait Anxiety) หรือ (A – Trait) คือ ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของแต่ละบุคคล เป็นลักษณะที่ค่อนข้างจะคงที่และไม่ปรากฏออกมาในลักษณะของพฤติกรรมโดยตรง แต่จะเป็นตัวเสริมหรือตัวประกอบของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State –Anxiety) หรือ(A- State)

2. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State – Anxiety) คือความวิตกกังวลซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเฉพาะหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ หรือเกิดอันตรายมากระตุ้นจะแสดงพฤติกรรมได้ตอบที่สามารถสังเกตเห็นได้ในระยะเวลาช่วงที่ถูกกระตุ้น เป็นภาวะที่บุคคลรู้สึกตึงเครียด หวาดหวั่น กระวนกระวาย ระบบการทำงานของประสาทอัตโนมัติตื่นตัวสูง ซึ่งความรุนแรงและระยะเวลาที่เกิดขึ้นจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะตัว และประสบการณ์ในอดีตของแต่ละบุคคล

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 53) ได้แบ่งประเภทของความวิตกกังวล (Type of Anxiety) ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (Trait Anxiety) ความวิตกกังวลประเภทนี้มีลักษณะค่อนข้างถาวร ไม่ว่าจะทำกิจกรรมใด ๆ ก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวลอยู่เสมอ ผู้ที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้มักเป็นบุคคลที่มีความหวังสูง และรู้สึกกลัวที่จะผิดหวัง

2. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์ ถ้าสถานการณ์ใดมีความสำคัญมาก จะมีความวิตกกังวลมาก แต่หากสถานการณ์ใดมีความสำคัญน้อยจะมีความวิตกกังวลน้อยตามไปด้วย

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536:82) ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกกลัวที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่า จะผิดหวัง ล้มเหลวหรือเป็นอันตราย ซึ่งเป็นตัวสาเหตุที่ทำให้ความเชื่อมั่นลดลง ยิ่งเป็นความวิตกกังวลมาก ความมั่นใจก็จะยิ่งน้อยลง ทำให้ความรู้สึกไม่แน่ใจ ลังเล ซึ่งเป็นการทำให้ความสามารถทางด้านการวินิจฉัยและขีดความสามารถของการแสดงออกทางทักษะลดลง นักกีฬาบางคนที่มีความวิตกกังวลสูง ก่อนการแข่งขันจะมีความสับสน นอนไม่หลับ อาจต้องใช้

ยาระงับประสาทหรือใช้อุปกรณ์อื่นๆช่วย บางคนไม่สามารถระงับความรู้สึกกังวลได้ จนต้องออกจาก การแข่งขันหรือยอมพลาดโอกาสในการเข้าร่วมแข่งขัน ความวิตกกังวล เป็นอารมณ์ที่ผสมผสาน ระหว่างความกดดันต่าง ๆ ที่มีต่อการกระทำและมีผลต่อความรู้สึกหรืออารมณ์ที่มีผลโดยตรงต่อ อารมณ์ที่เป็นลบและอธิบายถึงความรู้สึกที่เป็นนามธรรมที่เป็นไปในทางที่ไม่พึงพอใจในระดับที่ เหมาะสม ก็จะทำให้เกิดประโยชน์ได้

สืบสาย บุญวีรบุตร (2540 ; 76 – 77) ความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา สามารถเกิด ขึ้นได้ทั้งก่อนการแข่งขัน ขณะหรือระหว่างการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ความวิตกกังวลเกิดจาก ความคิดการประเมินสถานการณ์กับการเล่นหรือการแข่งขันกีฬากับความสามารถของนักกีฬา ไม่สมดุลกัน กล่าวคือ คาดคิดว่าความสามารถที่มีไม่พอเพียงกับสิ่งที่เผชิญหรือสิ่งที่คาดหวังไว้

สมบัติ กาญจนกิจ / สมหญิง จันทร์ไทย (2541 : 51) ความวิตกกังวล เป็นสภาพทาง อารมณ์อันไม่พึงปรารถนาของบุคคลที่รู้สึกหวั่นกลัว ไม่สบายใจ ล้มเหลว หรือเป็นอันตรายจากการ คาดการณ์ล่วงหน้าต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น ถ้าบุคคลใดมีระดับความวิตกกังวลที่สูง หรือดำเนินไป จะทำให้เป็นอันตรายต่อสภาพร่างกาย และสมรรถภาพการทำงานของร่างกายลดลง แต่ถ้ระดับความวิตกกังวลของคนเราอยู่ในระดับที่พอเหมาะก็จะทำให้เกิดประโยชน์ได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยต่างประเทศ

ทัทโก (Tutko.1971: 932 – 933) ได้ศึกษาผลของความวิตกกังวลค้นพบข้อสนับสนุน สมมติฐานแบบยูคว่ำ (Inverted – U hypothesis) ในงานวิจัยซึ่งเป็นการวัดผลของความวิตกกังวลใน การปฏิบัติงานของกีฬาประเภททีม ผลแสดงให้เห็นว่าการตัดสินใจของนักกีฬาที่รู้สึกว่ามีความวิตก กังวลจะขยายไปถึงเรื่องการเรียนรู้ด้วย ตัวอย่างเช่น นักกีฬาผู้ซึ่งไม่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับผลได้ และผลเสียของการแข่งขันมากนัก จะมีความเอาใจใส่และเชื่อฟังผู้ฝึกสอนได้ดี ในทางตรงข้าม ถ้านักกีฬามุ่งในผลได้ผลเสียของการแข่งขัน ก็จะกลายเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลสูงและสิ่งนี้จะไป รบกวนการเรียนรู้ของเขาด้วย ทัทโก (Tutko)ได้แนะนำว่า นักกีฬาควรจะรักษาระดับของความวิตก กังวลให้อยู่ในระดับปานกลาง เพื่อจะให้เป็นผู้ปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

โนวาซึค (Novazyk. 1977 : 83) ได้ศึกษาถึงความวิตกกังวลเฉพาะบุคคล และ เฉพาะสถานการณ์ ของบุคคลในการเข้าร่วมการแข่งขันฮอกกี้น้ำแข็ง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นและเป็นนักกีฬาจำนวน 103 คน ให้ผู้เข้าร่วมทดสอบทุกคนทำแบบทดสอบ เอส ซี เอ ที

(SCAT : Sport Competition Anxiety Test) และ เอส เอ ไอ (SAI : State Anxiety Inventory) ได้ทำการทดสอบก่อน (Pre – Test) และทดสอบหลัง (Post – Test) ในสถานการณ์ คือ การฝึกก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ผลปรากฏว่าความวิตกกังวลทั้งสถานการณ์การฝึกก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและในการทดสอบก่อน (Pre – Test) และทดสอบภายหลัง (Post – Test) ทั้งสถานการณ์ คือการฝึกก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

กูลด์ และ เพทลิชคอฟ (Gould and Petlichkoff. 1987 : 318) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ซี เอส เอ ไอ ทู (CSAI – 2) กับการยิงปืนโดยใช้ครุฝึกตำรวจ ของมหาวิทยาลัยอิลลลินอยส์ จำนวน 39 คน ให้ปฏิบัติภารกิจยิงปืนในท่าที่กำหนดยิง 5 ระยะ หลังจากเสร็จภารกิจแต่ละตอนให้ทำแบบทดสอบความวิตกกังวล ซี เอส เอ ไอ ทู (CSAI-2) เป็นการทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ทางร่างกาย (Somatic State Anxiety) อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ของความวิตกกังวล ทั้ง 2 ประเภทกับการปฏิบัติงานนั้น เป็นเรื่องทำนายถึงการสนับสนุนทฤษฎีเส้นโค้งของอักษร ยู-คว่ำ (Inverted- u) หรือจะสนับสนุนทฤษฎีเส้นตรง (Linear) กันแน่ โดยใช้การวิเคราะห์ของ ซันสตอมและเบอร์นาโด (Sonstroem and Bernado. 1982) ผลแสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลทางความคิด (cognitive anxiety) ไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงาน ส่วนความวิตกกังวลทางร่างกาย (Somatic Anxiety) มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานในลักษณะเป็นเส้นโค้งของอักษรยู – คว่ำ และเชื่อมั่นในความสัมพันธ์ทางร่างกายกับการปฏิบัติ

แคลลี (Killy. 1991 :98) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการกำหนดความกังวลในลักษณะเฉพาะของการแข่งขัน วัดได้จากการทดสอบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา เอส ซี เอ ที (SCAT) มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของตัวแปร เช่น ประเภทของกีฬา ลักษณะกีฬาที่เล่นและประสบการณ์ของนักกีฬาของมหาวิทยาลัย 252 คน ซึ่งอยู่ในโรงเรียนมัธยม 3 แห่งในเมือง มอสโค เป็นเป้าหมายในการศึกษานี้ จุดประสงค์ได้รับการดำเนินการโดย เอส ซี เอ ที (SCAT) กีฬากระโดดได้เกี่ยวข้องในการแข่งขันในเวลานี้ ผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาด้วยความสมัครใจ การทำนายการวิเคราะห์ ถ้าความเลื่อมถอยถูกนำไปกำหนด เพื่อเชื่อมโยงกับลักษณะพิเศษ ซึ่งได้กล่าวไว้ข้างต้น ของความวิตกกังวลในลักษณะเฉพาะของการแข่งขันและขอบเขตของสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอิสระกับความวิตกกังวลในลักษณะเฉพาะของการแข่งขัน ถูกกำหนดขึ้นมา เพื่อคำนวณสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอย่างมีขอบเขตจำกัดอาศัยข้อเท็จจริงที่เป็นตัวเลขมีผลต่อผู้ทำนาย ในความวิตกกังวล ในลักษณะเฉพาะของการแข่งขัน อย่างไรก็ตามผลสรุปของความเลื่อมถอยซึ่งถึงความสัมพันธ์ในการอาศัยข้อเท็จจริงที่ตัวเลขที่คงอยู่

ระหว่างรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงของความวิตกกังวลในลักษณะเฉพาะของการแข่งขัน (post hoc resting) ปรากฏออกมาว่าสิ่งที่มีผลต่อความแตกต่างในความวิตกกังวล ในลักษณะเฉพาะของการแข่งขันยังคงอยู่ระหว่างนักกีฬาและบุคคล นักกีฬาทั้งสองระดับ (นักกีฬาที่เล่นทั้งสองประเภท) นักกีฬาประเภทบุคคลมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการแข่งขันสูงกว่า การศึกษานี้ควรมองถึงความระมัดระวัง แม้ว่าผลสรุปที่ได้มา ขึ้นอยู่กับประเภทของกีฬาเพียง 2.8 % ของลักษณะที่ไม่เหมือนกันในความวิตกกังวลในลักษณะเฉพาะของการแข่งขัน ถูกอธิบายว่าเป็นสิ่งที่ไม่เหมือนกัน การวิจัยจำเป็นต้องสำรวจ ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลลักษณะเฉพาะของการแข่งขันและประเภทของกีฬา พร้อมทั้งองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีผลต่อความวิตกกังวลนี้

เวคแมน (Wagman.1994 :184) ได้ทำการศึกษถึงผลของการฝึกมากเกินไป และระดับของการรับรู้ที่มีต่อความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกรีฑาจำนวน 10 คน โดยนักกีฬาจะตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับอาการต่าง ๆ ที่เกิดจากการฝึกมากเกินไปทุก ๆ 50 วัน ผลของการศึกษาที่ได้ ทำให้ทราบว่านักกรีฑาที่ฝึกมากเกินไป จะทำให้ระดับของการรับรู้ต่างๆลดลงและทำให้ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์เพิ่มขึ้น

แบล็คเวล (Blackwell.1994:96) ได้ทำการศึกษถึงผลของความเครียดของนักกีฬาสเกตบอลในแต่ละตำแหน่ง ความวิตกกังวลอันเป็นนิสัย ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์และความไม่สามารถในการรับรู้ที่มีต่อความสามารถในการเล่นสเกตบอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬาสเกตบอลหญิงระดับอาชีพ จำนวน 15 คน ทำการตอบแบบสอบถาม 5 ด้านเพื่อที่จะวัดความเครียดในแต่ละตำแหน่ง ความวิตกกังวลอันเป็นนิสัย ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ และความสามารถในการรับรู้ ผลของการศึกษาที่ได้ บ่งชี้ว่าความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยและความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ จะมีระดับความวิตกกังวลแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับความเครียดที่เกิดขึ้นในแต่ละตำแหน่ง และจะมีผลต่อความสามารถในการเล่นสเกตบอล

เฮนเดอร์ (Hender. 1995: 75) ได้ทำการศึกษาผลการฝึกน้ำหนักที่มีต่อความแข็งแรง ความวิตกกังวลอันเป็นนิสัย ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬายิมนาสติกหญิง ช่วงอายุก่อนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬายิมนาสติกหญิง 22 คน มีอายุระหว่าง 8 – 13 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างจะเข้ารับการฝึกน้ำหนัก สร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหลัง ขา หน้าอก และสะโพก โดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลอันเป็นนิสัย และความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) ผลที่ได้แสดงให้เห็นว่า โปรแกรม

การฝึกน้ำหนักสามารถที่จะเพิ่มความแข็งแรงของร่างกายทั้ง 4 ส่วนและช่วยลดความวิตกกังวล อันเป็นนิสัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สามารถลดความวิตกกังวลเฉพา สถานการณ์ได้

งานวิจัยในประเทศ

ทรงศักดิ์ สร้อยแสงทอง:(2534) ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบง่าย จำนวน 341 คน โดยใช้แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของมาร์เทนส์(Martens) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอช เอ็กซ์ (Statistical Package for the Social Sciences Version X : SPSS^X) หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที่วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe ')

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา อยู่ในระดับปานกลาง
2. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาเพศชายทุกประเภทไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความวิตกกังวลในการแข่งขันของนักกีฬาเพศหญิงประเภทบุคคลไม่ปะทะสูงกว่านักกีฬาประเภททีมไม่ปะทะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาประเภทบุคคลไม่ปะทะ เพศหญิงสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และประเภทบุคคลปะทะ ทีมไม่ปะทะและทีมปะทะ ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาทุกประเภท เพศหญิงสูงกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาประเภทบุคคลไม่ปะทะสูงกว่านักกีฬาประเภททีมไม่ปะทะและนักกีฬาประเภททีมปะทะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาทุกภูมิภาคไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รชานาด ทองประกอบ:(2535) การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในและนอกโครงการพัฒนาภาษา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลตามสถานการณ์และตามลักษณะประจำตัวของบุคคลของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในและนอกโครงการพัฒนาภาษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2534 จำนวน 300 คน แบ่งเป็นประชากรที่เป็นนิสิตในโครงการพัฒนาภาษา จำนวน 150 คน และกลุ่มตัวอย่างนิตินอกโครงการพัฒนาภาษาจำนวน 150 คน โดยผู้วิจัยทำการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัด ความวิตกกังวลของสปีลเบอร์เกอร์ (Spielberger) ที่มีชื่อว่า แบบวัด เอส ที เอ ไอ (The State – Trait Anxiety Inventory : (STAI)) ฉบับภาษาไทย นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส เอ็กซ์ (Statistical Package for the Social Sciences Version X:SPSSX) หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วจึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตในและนอกโครงการพัฒนาภาษา มีความวิตกกังวลตามสถานการณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นิสิตในและนอกโครงการพัฒนาภาษา มีความวิตกกังวลตามลักษณะประจำตัวของบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อริสรา ลอยเมฆ (2539) การศึกษาความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทลูกกลุ่มประเทศอาเซียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 ที่จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อศึกษาถึงความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทลูกกลุ่มประเทศอาเซียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 ที่จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยของนักกรีฑาประเภทลูกกลุ่มประเทศอาเซียน
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยระหว่างนักกรีฑาชายกับนักกรีฑาหญิง
4. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับความวิตกกังวลตาม ลักษณะนิสัยของนักกรีฑาตามกลุ่มประเภทกรีฑาระยะสั้น ระยะกลาง และระยะไกล

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย จำนวน 140 คน เป็นชาย 84 คน หญิง 56 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์และตามลักษณะนิสัยเท่ากับ .86 และ .83 ตามลำดับ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า “ที” (t-test) และค่า “เอฟ” (F-test) และทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักกรีฑาประเภทลู่วิ่งของกลุ่มประเทศอาเซียนมีระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State Anxiety) และความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย (Trait Anxiety) อยู่ในระดับสูง ปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 47.91 และ 47.50 ตามลำดับ โดยมีนักกรีฑาอินโดนีเซีย มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 49.89 และ 48.56 ตามลำดับ และมีนักกรีฑาจากบรูไนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 36.00 และ 40.50 ตามลำดับ

2. นักกรีฑาประเภทลู่วิ่งที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 ประเทศบรูไน มีค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์แตกต่างกับประเทศอื่นๆอีก 5 ประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนประเทศต่าง ๆ ที่เหลือมีความวิตกกังวลตามสถานการณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักกรีฑาชายและนักกรีฑาหญิงประเภทลู่วิ่งที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 มีความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักกรีฑาระยะสั้น ระยะกลาง และระยะไกล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 มีค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์กับความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธีระ มงคลเจริญลาภ (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยและความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในการแข่งขันกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเทศบาลคอแหลม” พบว่า

1. ระดับความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ก่อนการแข่งขัน 4 และ 1 สัปดาห์ ทั้งชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง

2. ระดับความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4, 3, 2, 1 สัปดาห์ และ 1 ชั่วโมง ทั้งชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง
3. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4 และ 1 สัปดาห์ ทั้งชายและหญิงไม่แตกต่างกัน
4. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในด้านความคิดของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4, 3, 2, 1 สัปดาห์และ 1 ชั่วโมง ทั้งชายและหญิงแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01
5. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในด้านร่างกายของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4, 3, 2, 1 สัปดาห์และ 1 ชั่วโมง ทั้งชายและหญิงแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01
6. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในด้านความเชื่อมั่นของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4, 3, 2, 1 สัปดาห์และ 1 ชั่วโมงชายและหญิงแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01